

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a doua extinsă)

7 februarie 2019*

„Funcție publică – Funcționari – Articolul 42c din statut – Trimitere în concediu în interesul serviciului – Egalitate de tratament – Interzicerea discriminării pe motive de vârstă – Eroare vădită de apreciere – Dreptul de a fi ascultat – Obligația de sollicitudine – Răspundere”

În cauza T-11/17,

RK, fostă funcționară a Consiliului Uniunii Europene, reprezentată inițial de L. Levi și de A. Tymen și ulterior de L. Levi, avocați,

reclamantă,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de M. Bauer și de R. Meyer, în calitate de agenți,

pârât,

susținut de

Parlamentul European, reprezentat de A. Troupiotis și de J. A. Steele, în calitate de agenți,

intervenient,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 270 TFUE, prin care se solicită, pe de o parte, anularea deciziei nedatate a Consiliului de a o trimite pe reclamantă în concediu în interesul serviciului în temeiul articolului 42c din Statutul funcționarilor Uniunii Europene și, în măsura în care este necesar, a deciziei din 27 septembrie 2016 prin care s-a respins reclamația formulată de reclamantă și, pe de altă parte, repararea prejudiciului pe care reclamanta pretinde că l-a suferit,

TRIBUNALUL (Camera a doua extinsă),

compus din domnul M. Prek, președinte, domnii E. Buttigieg (raportor), F. Schalin și B. Berke și doamna M. J. Costeira, judecători,

grefier: doamna G. Predonzani, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 1 iunie 2018,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: franceza.

Hotărâre

I. Istoricul cauzei

- 1 Statutul funcționarilor Uniunii Europene (denumit în continuare „statutul”) a fost modificat printre altele prin Regulamentul (UE, Euratom) nr. 1023/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 octombrie 2013 (JO 2013, L 287, p. 15).
- 2 Considerentele (1), (3), (7) și (12) ale Regulamentului nr. 1023/2013 au următorul cuprins:

„(1) Uniunea Europeană și cele peste 50 de instituții și agenții ale sale ar trebui să dispună în continuare de o administrație publică europeană de înaltă calitate, pentru a fi în măsură să își atingă obiectivele, să-și realizeze politicile și activitățile și să își îndeplinească sarcinile la cele mai înalte standarde, în conformitate cu tratatele, pentru a răspunde provocărilor cu care se vor confrunta în viitor atât pe plan intern, cât și extern, și a fi în serviciul cetățenilor Uniunii.

[...]

(3) Având în vedere numărul funcționarilor publici europeni în raport cu obiectivele și populația Uniunii, reducerea personalului instituțiilor și al agențiilor Uniunii nu ar trebui să conducă la deficiențe în îndeplinirea sarcinilor, îndatoririlor și funcțiilor ce le revin în conformitate cu obligațiile și atribuțiile stabilite în tratate. În acest sens, este nevoie de o transparență în legătură cu costurile de personal suportate de fiecare instituție și de fiecare agenție pentru toate categoriile de personal angajat.

[...]

(7) Un obiectiv mai general ar trebui să fie optimizarea gestionării resurselor umane într-o funcție publică europeană caracterizată prin excelență, competență, independență, loialitate, imparțialitate și stabilitate, precum și prin diversitate culturală și lingvistică și condiții atractive de angajare.

[...]

(12) În concluziile sale din 8 februarie 2013 privind cadrul financiar multianual, Consiliul European a relevat că necesitatea de consolidare a finanțelor publice pe termen scurt, mediu și lung implică un efort deosebit din partea fiecărei administrații publice și a personalului aferent în vederea îmbunătățirii eficienței și eficacității și a adaptării la contextul economic în schimbare. Respectivul apel a reiterat, de fapt, obiectivul propunerii din 2011 a Comisiei de modificare a Statutului funcționarilor și a Regimului aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene, care urmărea să asigure eficiența economică și admitea că provocările cu care se confruntă în prezent Uniunea Europeană necesită un efort deosebit din partea fiecărei administrații publice și a fiecărui membru al personalului acestora pentru a-și îmbunătăți eficiența și a se adapta la contextul economic și social european în schimbare. [...]

- 3 Articolul 1 punctul 24 din Regulamentul nr. 1023/2013 a prevăzut adăugarea, în capitolul 2 din titlul III din statut, a unei secțiuni 7, intitulată „Concediu în interesul serviciului”, care conține o singură dispoziție, articolul 42c. Potrivit acestei dispoziții:

„Cel mai devreme cu cinci ani înainte de împlinirea vârstei de pensionare, un funcționar cu o vechime în serviciu de cel puțin zece ani poate fi trimis, printr-o decizie a autorității împuternicite să facă numiri, în concediu în interesul serviciului pentru nevoi organizaționale legate de dobândirea unor noi competențe în cadrul instituțiilor.

Numărul total de funcționari trimiși în concediu în interesul serviciului în fiecare an nu poate depăși 5 % din numărul funcționarilor din toate instituțiile care au ieșit la pensie în cursul anului precedent. Numărul total astfel calculat se alocă fiecărei instituții în funcție de numărul său de funcționari la data de 31 decembrie a anului precedent. Rezultatul unei astfel de alocări se rotunjește în fiecare instituție la numărul întreg imediat superior.

Un astfel de concediu nu constituie o măsură disciplinară.

Durata concediului corespunde, în principiu, cu perioada rămasă până când funcționarul împlinește vârsta de pensionare. În situații excepționale, autoritatea împuternicită să facă numiri poate totuși hotări să pună capăt concediului și să reintegreze funcționarul.

Atunci când împlinește vârsta de pensionare, funcționarul trimis în concediu în interesul serviciului este pensionat în mod automat.

Concediul în interesul serviciului este reglementat de următoarele norme:

- (a) pe postul ocupat de funcționar poate fi numit un alt funcționar;
- (b) un funcționar aflat în concediu în interesul serviciului nu are dreptul la avansare într-o treaptă superioară sau la promovare în grad.

Un funcționar astfel trimis în concediu beneficiază de o indemnizație calculată în conformitate cu anexa IV.

La cererea funcționarului, indemnizația este supusă contribuțiilor la sistemul de pensii, calculate pe baza respectivei indemnizații. În acest caz, vechimea în muncă acumulată în calitate de funcționar aflat în concediu în interesul serviciului este luată în considerare la calcularea numărului de ani de plată a contribuțiilor la sistemul de pensii, în sensul articolului 2 din anexa VIII.

Indemnizația nu este supusă vreunui coeficient corector.”

- 4 Regulamentul nr. 1023/2013 a intrat în vigoare la 1 noiembrie 2013, iar articolul 42c din statut este aplicabil de la 1 ianuarie 2014.
- 5 Reclamanta, RK, este o fostă funcționară a Consiliului Uniunii Europene. Ea a fost angajată în muncă în cadrul Secretariatului General al Consiliului (denumit în continuare „SGC”) la 16 martie 1989 și a fost titularizată la 16 septembrie 1989. În cursul carierei sale, a fost repartizată la diferite direcții generale și servicii. De la 1 aprilie 2013 până la 30 iunie 2016, a fost repartizată pe un post de asistent la Unitatea „Dezvoltarea personalului” (denumită în continuare „UDP”) în cadrul Direcției Generale A (Administrație).
- 6 Prin comunicarea către personal nr. 71/15 din 23 octombrie 2015 (denumită în continuare „CP 71/15”), secretarul general al Consiliului a furnizat informații cu privire la punerea în aplicare de către instituție a articolului 42c din statut. Potrivit acestei comunicări:

„[...] Instituțiile UE trebuie în mod constant să inoveze și să se modernizeze, ceea ce presupune că funcționarii trebuie să dobândească noi competențe și să își actualizeze cunoștințele pentru a se adapta la noile evoluții. Aceste noi competențe pot fi legate, de exemplu, de noi instrumente informatice, de noi sisteme implementate pentru prezentarea documentelor Consiliului European/Consiliului, de noi proceduri în materie de achiziții publice sau de audit intern, de noi metode de lucru sau de noi moduri de gestionare sau de organizare.

Concediul în interesul serviciului urmărește să permită funcționarilor care au dificultăți în a dobândi noi competențe și în a se adapta la evoluția mediului de lucru să fie trimiși în concediu înainte de a împlini vârsta de pensionare. [...]

Pentru anul 2015, sunt disponibile cinci (5) posibilități în cadrul Consiliului și al Consiliului European [...]"

- 7 La 12 noiembrie 2015, reclamanta a avut o întrevedere cu șefa UDP în cursul căreia aceasta a informat-o cu privire la intenția sa de a sugera administrației să ia în considerare trimiterea ei în concediu în interesul serviciului, în conformitate cu articolul 42c din statut.
- 8 Desfășurarea și conținutul acestei întrevederi sunt rezumate într-o notă a șefei UDP din 18 noiembrie 2015, adresată directoarei de resurse umane și de administrare a personalului (denumit în continuare „directoarea RHAP”). În cadrul acestei note, șefa UDP solicita administrației trimiterea reclamantei în concediu în interesul serviciului, în temeiul articolului 42c din statut.
- 9 La 25 noiembrie 2015, reclamanta a fost primită de directoarea RHAP, în prezența unui funcționar care o însoțea pe reclamantă, a unui observator desemnat de Comitetul pentru personal și a șefului Unității consilierilor juridici ai administrației. În cursul acestei întrevederi, directoarea RHAP i-a prezentat reclamantei cadrul juridic al articolului 42c din statut și i-a rezumat motivele pentru care considera că i se putea aplica această dispoziție. Reclamanta și-a exprimat dezacordul cu privire la măsura avută în vedere.
- 10 La sfârșitul acestei întrevederi din data de 25 noiembrie 2015, directoarea RHAP i-a adresat o notă directorului general al administrației, în calitate sa de autoritate împuternicită să facă numiri (denumită în continuare „AIPN”), prin care recomanda trimiterea reclamantei în concediu în interesul serviciului în temeiul articolului 42c din statut, începând de la 31 decembrie 2015. La această notă erau anexate nota șefei UDP din 18 noiembrie 2015, precum și un rezumat al istoricului carierei reclamantei.
- 11 Prin nota din 30 noiembrie 2015, directorul general al administrației a informat-o pe reclamantă cu privire la intenția sa de a o trimite în concediu în interesul serviciului și a invitat-o să își formuleze observațiile în termen de zece zile lucrătoare.
- 12 Reclamanta și-a prezentat observațiile scrise la 7 decembrie 2015, în care a solicitat AIPN să își revizuiască intenția de a-i aplica articolul 42c din statut și, în orice caz, să reconsidere această aplicare pentru exercițiul 2015 în scopul de a putea dispune de un termen suficient pentru a se pregăti pentru trimiterea în concediu din punct de vedere financiar și psihologic.
- 13 La 8 decembrie 2015, reclamanta a fost ascultată de directorul general al administrației.
- 14 Printr-o decizie nedată a directorului general al administrației în calitate sa de AIPN, a cărei primire a fost confirmată de reclamantă la 4 februarie 2016, aceasta a fost trimisă în concediu în interesul serviciului cu efect de la 30 iunie 2016. Motivele invocate pentru adoptarea acestei măsuri față de reclamantă erau prezentate la punctul 10 din decizia sus-menționată.
- 15 În primul rând, la punctul 10 litera (a) din decizia sus-menționată, se arăta că UDP, la care era repartizată reclamanta, proceda la adaptarea metodelor sale de lucru în conformitate cu reformele desfășurate și în celelalte servicii ale Direcției „Resurse umane și administrarea personalului”. Această evoluție consta în principal în instituirea unor procese și proceduri automatizate, în introducerea unor activități noi, în digitalizarea sistemelor de gestionare a sarcinilor și a altor proceduri, precum și în adoptarea soluțiilor informatice interinstituționale aplicabile tuturor sistemelor de monitorizare a resurselor umane. Se arăta că ritmul acestei evoluții trebuia să fie menținut pentru a se respecta noile abordări în materie de resurse umane și de administrare a personalului introduse în cadrul SGC.

- 16 În al doilea rând, la punctul 10 litera (b) din decizia sus-menționată, se preciza că realizarea unor astfel de reforme necesita din partea personalului cunoștințe adecvate și un anumit grad de flexibilitate și de adaptabilitate.
- 17 [confidențial]
- 18 [confidențial]
- 19 [confidențial]
- 20 [confidențial]
- 21 AIPN preciza de asemenea că decizia menționată la punctul 14 de mai sus va începe să producă efecte de la 30 iunie 2016, în scopul de a da reclamantei timpul necesar pentru a se pregăti pentru trimiterea sa în concediu din punct de vedere psihologic și financiar.
- 22 Prin nota din 8 februarie 2016, șefa unității „Drepturi individuale” i-a comunicat reclamantei informații referitoare la drepturile financiare aferente concediului în interesul serviciului.
- 23 La 29 aprilie 2016, reclamanta a formulat o reclamație împotriva deciziei menționate la punctul 14 de mai sus în temeiul articolului 90 alineatul (2) din statut. Această reclamație a fost respinsă prin decizia explicită a secretarului general al Consiliului din 27 septembrie 2016.

II. Procedura și concluziile părților

- 24 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 6 ianuarie 2017, reclamanta a introdus prezenta acțiune.
- 25 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 16 ianuarie 2017, reclamanta a solicitat să i se acorde anonimatul în aplicarea articolului 66 din Regulamentul de procedură al Tribunalului. Prin decizia din 17 februarie 2017, Tribunalul a admis această cerere.
- 26 La 4 aprilie 2017, Consiliul a depus un memoriu în apărare.
- 27 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 5 mai 2017, Parlamentul European a solicitat să intervină în prezenta cauză în susținerea concluziilor Consiliului.
- 28 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 2 iunie 2017, reclamanta a solicitat ca anumite informații cuprinse în cererea introductivă și în anexele sale să facă obiectul unui regim de confidențialitate față de Parlament.
- 29 La 14 iunie 2017, reclamanta a depus replica.
- 30 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 21 iunie 2017, reclamanta a solicitat ca anumite informații cuprinse în replică și în anexele sale să facă obiectul unui regim de confidențialitate față de Parlament.
- 31 Prin ordonanța președintelui Camerei a doua a Tribunalului din 28 iunie 2017, a fost admisă cererea de intervenție în susținerea concluziilor Consiliului formulată de Parlament. Se preciza că transmiterea către intervenient a actelor comunicate și, dacă este cazul, care trebuie comunicate părților principale va fi limitată la o versiune neconfidențială și că o decizie cu privire la temeinicia cererii de confidențialitate va fi adoptată, dacă este cazul, ulterior, având în vedere obiectiile care ar putea fi prezentate în această privință.

- 32 Parlamentul nu a depus obiecție în termenul acordat cu privire la cererile de aplicare a regimului de confidențialitate sus-menționate formulate de reclamantă.
- 33 La 28 iulie 2017, Consiliul a depus duplica.
- 34 La 18 august 2017, Parlamentul a depus memoriul său în intervenție.
- 35 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 21 august 2017, reclamanta a solicitat ca anumite informații cuprinse în duplică să facă obiectul unui regim de confidențialitate față de Parlament. Acesta nu a depus obiecție în termenul acordat cu privire la această cerere.
- 36 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 11 septembrie 2017, Consiliul a arătat că nu avea observații cu privire la memoriul în intervenție al Parlamentului.
- 37 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 13 octombrie 2017, reclamanta și-a prezentat observațiile privind memoriul în intervenție al Parlamentului.
- 38 La 18 octombrie 2017, grefa Tribunalului a notificat părților închiderea fazei scrise a procedurii.
- 39 Prin scrisoarea din 7 noiembrie 2017, reclamanta a formulat o cerere motivată, în temeiul articolului 106 din Regulamentul de procedură, în scopul de a fi ascultată în cadrul fazei orale a procedurii.
- 40 La propunerea Camerei a doua, Tribunalul a decis, la 10 aprilie 2018, în temeiul articolului 28 din Regulamentul de procedură, să trimită cauza în fața unui complet de judecată extins.
- 41 La propunerea judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a doua extinsă) a decis deschiderea fazei orale a procedurii și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din Regulamentul de procedură, a invitat părțile să răspundă în scris la anumite întrebări și să depună anumite documente. Acestea au dat curs invitației respective în termenul stabilit.
- 42 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 1 iunie 2018.
- 43 Fază orală a procedurii s-a încheiat prin decizia președintelui Camerei a doua extinse a Tribunalului din 17 iulie 2018, în urma depunerii de către Consiliu a două serii de documente solicitate de Tribunal în ședință și prin intermediul unei măsuri de organizare a procedurii.
- 44 Reclamanta solicită Tribunalului:
- anularea deciziei menționate la punctul 14 de mai sus și, în măsura în care este necesar, a deciziei de respingere a reclamației din 27 septembrie 2016 (denumită în continuare „decizia de respingere a reclamației”);
 - obligarea Consiliului la plata de despăgubiri pentru repararea prejudiciului material și moral suferit;
 - obligarea Consiliului la plata tuturor cheltuielilor de judecată.
- 45 Consiliul solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii;
 - obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.
- 46 Parlamentul solicită respingerea acțiunii.

III. În drept

A. Cu privire la obiectul acțiunii

- 47 În cadrul primului capăt de cerere, reclamanta solicită anularea deciziei menționate la punctul 14 de mai sus și, „în măsura în care este necesar”, anularea deciziei de respingere a reclamației. În consecință, trebuie să se clarifice legătura dintre aceste două decizii și să se determine astfel obiectul prezentei acțiuni.
- 48 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, reclamația administrativă, astfel cum este prevăzută la articolul 90 alineatul (2) din statut, și respingerea sa, explicită sau implicită, fac parte integrantă dintr-o procedură complexă și constituie doar o condiție prealabilă sesizării instanței. În aceste condiții, o acțiune, chiar în cazul în care este îndreptată în mod formal împotriva respingerii reclamației, are ca efect sesizarea instanței cu actul care lezează împotriva căruia a fost formulată reclamația (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 ianuarie 1989, Vainker/Parlamentul, 293/87, EU:C:1989:8, punctele 7 și 8), cu excepția ipotezei în care respingerea reclamației are un conținut diferit de cel al actului împotriva căruia a fost formulată această reclamație (Hotărârea din 25 octombrie 2006, Staboli/Comisia, T-281/04, EU:T:2006:334, punctul 26).
- 49 Astfel, orice decizie de respingere a unei reclamații, fie ea implicită sau explicită, nu face, dacă este pură și simplă, decât să confirme actul sau abținerea despre care se plânge reclamantul și nu constituie, considerată izolat, un act atacabil, așa încât concluziile îndreptate împotriva acestei decizii fără conținut autonom în raport cu decizia inițială trebuie privite ca fiind îndreptate împotriva actului inițial (a se vedea Hotărârea din 19 iunie 2015, Z/Curtea de Justiție, T-88/13 P, EU:T:2015:393, punctul 141 și jurisprudența citată).
- 50 O decizie explicită de respingere a unei reclamații putea, ținând seama de conținutul acesteia, să nu aibă un caracter de confirmare a actului contestat de reclamant. Această situație se regăsește atunci când decizia de respingere a reclamației conține o reexaminare a situației reclamantului, în funcție de elemente noi de drept și de fapt, sau atunci când respectiva decizie modifică sau completează decizia inițială. În aceste ipoteze, respingerea unei reclamații constituie un act supus controlului instanței, pe care aceasta îl ia în considerare pentru aprecierea legalității actului contestat sau pe care îl consideră chiar un act care lezează ce se substituie actului contestat (Hotărârea din 15 septembrie 2017, Skareby/SEAE, T-585/16, EU:T:2017:613, punctul 18).
- 51 În speță, reclamanta arată că cererea de anulare a deciziei de respingere a reclamației este admisibilă, deoarece această decizie cuprinde elemente noi în raport cu decizia menționată la punctul 14 de mai sus, fără a preciza însă care sunt aceste elemente. Consiliul și Parlamentul nu și-au precizat poziția cu privire la problematica referitoare la definirea obiectului acțiunii și, cu titlu general, nu au contestat admisibilitatea cererii de anulare îndreptate împotriva celor două decizii menționate la primul capăt de cerere al reclamantei.
- 52 În această privință, trebuie arătat, mai întâi, că reclamația și acțiunea în fața Tribunalului au fost formulate în termenele prevăzute la articolele 90 și 91 din statut.
- 53 În continuare, trebuie să se constate că decizia de respingere a reclamației confirmă decizia menționată la punctul 14 de mai sus și motivarea sa. Pe de altă parte, decizia de respingere a reclamației, fără ca în aceasta să se efectueze o reexaminare a situației reclamantei în funcție de elemente noi de drept și de fapt, răspunde la motivele invocate în reclamație și, cu această ocazie, completează motivarea furnizată în decizia menționată la punctul 14 de mai sus. În aceste împrejurări, trebuie să se considere că singurul act care o lezează pe reclamantă este decizia menționată la punctul 14 de mai sus (denumită în continuare „decizia atacată”) și că legalitatea acestei decizii trebuie să fie examinată luând în

considerare și motivarea care figurează în decizia de respingere a reclamației (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 decembrie 2017, HQ/OCVV, T-592/16, nepublicată, EU:T:2017:897, punctele 20 și 21).

B. Cu privire la admisibilitatea anumitor documente depuse de Consiliu la 6 iunie 2018

- 54 Trebuie amintit că, în ședință, Tribunalul a invitat Consiliul să depună, în termen de o săptămână, documentele menționate la notele de subsol 8 și 9 din decizia de respingere a reclamației. Or, la 6 iunie 2018, Consiliul a depus nu numai cele două documente sus-menționate (anexele E.1 și E.6 la actul de procedură din 6 iunie 2018), ci și alte patru documente care nu erau vizate de cererea Tribunalului (anexele E.2-E.5 la actul de procedură din 6 iunie 2018) și a prezentat conținutul acestor din urmă documente la punctele 4-7 din actul de procedură din 6 iunie 2018. În consecință, documentele cuprinse în anexele E.2-E.5 sus-menționate, documentul cuprins în anexa E.1 privind reuniunea UDP din 29 ianuarie 2015, de asemenea nevizat de cererea Tribunalului, precum și dezvoltările consacrate la punctele 4-7 din actul de procedură din 6 iunie 2018 sunt declarate inadmisibile în temeiul articolului 85 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, în măsura în care nu sunt vizate de cererea Tribunalului formulată în ședință, iar Consiliul nu a furnizat nicio explicație cu privire la motivul pentru care nu au fost depuse anterior.

C. Cu privire la cererea de anulare

- 55 În susținerea cererii de anulare, reclamanta invocă patru motive, primul constituind o excepție de nelegalitate îndreptată împotriva articolului 42c din statut, al doilea, întemeiat pe încălcarea acestei dispoziții, precum și a CP 71/15, pe erori de fapt și pe erori vădite de apreciere, al treilea, întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat și al patrulea, întemeiat pe încălcarea obligației de solitudine și a principiului bunei administrări.

1. Cu privire la primul motiv, întemeiat pe nelegalitatea articolului 42c din statut

a) Observații introductive

- 56 Reclamanta susține că articolul 42c din statut este nelegal în măsura în care încalcă principiul egalității în fața legii și principiul nediscriminării pe motive, printre altele, de vârstă, consacrate la articolele 20 și 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, Directiva 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă (JO 2000, L 303, p. 16, Ediție specială, 05/vol. 6, p. 7) și articolul 1d din statut.
- 57 În acest context, reclamanta arată că articolul 42c din statut, în măsura în care se aplică în mod explicit funcționarilor și agenților „[c]el mai devreme cu cinci ani înainte de împlinirea vârstei de pensionare”, introduce o diferență de tratament pe motive de vârstă astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2000/78. Potrivit reclamantei, această diferență de tratament nu este justificată în mod obiectiv și rezonabil de un obiectiv legitim în sensul articolului 6 alineatul (1) din Directiva 2000/78. Pe de altă parte, chiar dacă ar trebui să se considere că articolul 42c din statut urmărește un astfel de obiectiv legitim, mijloacele utilizate pentru atingerea lui nu ar fi nici corespunzătoare, nici necesare în sensul articolului 6 alineatul (1) din Directiva 2000/78.
- 58 Consiliul și Parlamentul contestă argumentația reclamantei și solicită respingerea prezentului motiv.
- 59 Cu titlu introductiv, se impune să se determine dispozițiile în lumina cărora trebuie examinată excepția de nelegalitate invocată de reclamantă.

- 60 În această privință, trebuie arătat că principiul egalității de tratament constituie un principiu general al dreptului Uniunii Europene prevăzut la articolul 20 din Carta drepturilor fundamentale, a cărui expresie particulară o constituie principiul nediscriminării enunțat la articolul 21 alineatul (1) din această carte (Hotărârea din 5 iulie 2017, Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, punctul 29).
- 61 Pe de altă parte, articolul 51 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale precizează că dispozițiile acesteia se adresează, printre altele, instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii, cu respectarea principiului subsidiarității.
- 62 Rezultă că legalitatea articolului 42c din statut, care a fost introdus în statut prin Regulamentul nr. 1023/2013, trebuie apreciată în lumina normei superioare pe care o constituie articolul 21 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale, menționat de argumentația reclamantei, care interzice orice discriminare pe motive, printre altele, de vârstă.
- 63 În ceea ce privește invocarea de către reclamantă a Directivei 2000/78, trebuie prezentate, cu titlu introductiv, dispozițiile sale relevante.
- 64 Articolul 1 din Directiva 2000/78, intitulat „Obiectivul”, prevede:
- „Prezenta directivă are ca obiectiv stabilirea unui cadru general de combatere a discriminării pe motive de apartenență religioasă sau convingeri, handicap, vârstă sau orientare sexuală, în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă, în vederea punerii în aplicare, în statele membre, a principiului egalității de tratament.”
- 65 Articolul 2 din Directiva 2000/78, intitulat „Conceptul de discriminare”, prevede la alineatele (1) și (2):
- „(1) În sensul prezentei directive, prin principiul egalității de tratament se înțelege absența oricărei discriminări directe sau indirecte, bazată pe unul din motivele menționate la articolul 1.
- (2) În sensul alineatului (1):
- (a) o discriminare directă se produce atunci când o persoană este tratată într-un mod mai puțin favorabil decât este, a fost sau va fi tratată într-o situație asemănătoare o altă persoană, pe baza unuia dintre motivele menționate la articolul 1;
- (b) o discriminare indirectă se produce atunci când o dispoziție, un criteriu sau o practică aparent neutră poate avea drept consecință un dezavantaj special pentru persoane de o anumită religie sau cu anumite convingeri, cu un anumit handicap, de o anumită vârstă sau de o anumită orientare sexuală, în raport cu altă persoană, cu excepția cazului în care:
- (i) această dispoziție, acest criteriu sau această practică este obiectiv justificată de un obiectiv legitim, iar mijloacele de realizare a acestui obiectiv nu sunt adecvate și necesare [...]”
- 66 Articolul 6 din Directiva 2000/78, intitulat „Justificarea unui tratament diferențiat pe motive de vârstă”, prevede la alineatul (1):
- „Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 2 alineatul (2), statele membre pot prevedea că un tratament diferențiat pe motive de vârstă nu constituie o discriminare atunci când este justificat în mod obiectiv și rezonabil, în cadrul dreptului național, de un obiectiv legitim, în special de obiective legitime de politică a ocupării forței de muncă, a pieței muncii și a formării profesionale, iar mijloacele de realizare a acestui obiectiv sunt corespunzătoare și necesare.

Tratamentul diferențiat se poate referi în special la:

- (a) aplicarea unor condiții speciale de acces la un loc de muncă și la formarea profesională, de încadrare și de muncă, inclusiv a condițiilor de concediere și de remunerare, pentru tineri, lucrători în vârstă și pentru cei care au persoane în întreținere, pentru a favoriza integrarea lor profesională sau pentru a le asigura protecția;
- (b) stabilirea unor condiții minime de vârstă, de experiență profesională sau de vechime în muncă, pentru accesul la încadrare în muncă sau pentru anumite avantaje legate de încadrarea în muncă;
- (c) stabilirea unei vârste maxime pentru încadrare, bazată pe formarea necesară pentru postul respectiv sau pe necesitatea unei perioade de încadrare rezonabile înaintea pensionării.”

- 67 În continuare, trebuie amintit că din articolul 288 al treilea paragraf TFUE rezultă că directivele sunt obligatorii pentru statele membre care sunt destinatarele acestora cu privire la rezultatul care trebuie atins. Rezultă că Directiva 2000/78, astfel cum se precizează de altfel la articolul 21, se adresează statelor membre, iar nu instituțiilor. În consecință, dispozițiile acestei directive nu pot fi considerate ca impunând ca atare obligații instituțiilor, în raport cu exercitarea competențelor lor legislative sau decizionale (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 9 septembrie 2003, Rinke, C-25/02, EU:C:2003:435, punctul 24, și Hotărârea din 21 mai 2008, Belfass/Consiliul, T-495/04, EU:T:2008:160, punctul 43), și nici nu pot ca atare să constituie temeiul unei excepții de nelegalitate a articolului 42c din statut (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 septembrie 2011, Adjemian și alții/Comisia, T-325/09 P, EU:T:2011:506, punctul 52).
- 68 Cu toate acestea, chiar dacă Directiva 2000/78 nu poate, ca atare, să fie sursă de obligații pentru instituțiile Uniunii, în raport cu exercitarea competențelor lor legislative sau decizionale în vederea reglementării raporturilor de muncă dintre ele însele și membrii personalului lor, totuși normele sau principiile prevăzute sau stabilite în această directivă pot fi invocate împotriva acestor instituții atunci când ele însele nu sunt decât expresia specifică a normelor fundamentale ale tratatelor și a principiilor generale care se impun direct instituțiilor respective (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 decembrie 2016, Todorova Androva/Consiliul și alții, T-366/15 P, nepublicată, EU:T:2016:729, punctul 34 și jurisprudența citată).
- 69 Curtea a recunoscut deja că Directiva 2000/78 concretizează, în domeniul încadrării în muncă și al ocupării forței de muncă, principiul nediscriminării pe motive de vârstă care constituie un principiu general al dreptului Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 noiembrie 2014, Vital Pérez, C-416/13, EU:C:2014:2371, punctul 24 și jurisprudența citată).
- 70 Rezultă că, deși dispozițiile Directivei 2000/78 nu pot, ca atare, să constituie temeiul excepției de nelegalitate a articolului 42c din statut, ele pot constitui o sursă de inspirație pentru determinarea obligațiilor legiuitorului Uniunii în domeniul funcției publice a Uniunii, ținând seama de specificitatea acesteia. În acest mod Tribunalul va ține seama în speță de Directiva 2000/78.
- 71 În ceea ce privește invocarea de către reclamantă a articolului 1d din statut, trebuie amintit că această dispoziție prevede interzicerea oricărei discriminări, printre altele a celei pe motive de vârstă, în aplicarea statutului. Această dispoziție a fost inserată în statut prin Regulamentul (CE, Euratom) nr. 723/2004 al Consiliului din 22 martie 2004 de modificare a Statutului funcționarilor Comunităților Europene și a Regimului aplicabil celorlalți agenți ai acestor Comunități (JO 2004, L 124, p. 1).
- 72 În măsura în care articolul 1d din statut figurează în același act, de natură legislativă, ca articolul 42c din statut, și anume în statut, și ocupă în consecință același rang ca acesta în ierarhia normelor, această dispoziție nu constituie o normă în lumina căreia poate fi apreciată legalitatea articolului 42c

din statut. De altfel, reclamanta a precizat că referirea la articolul 1d din statut fusese făcută numai în măsura în care această dispoziție consacră principiul general al egalității în fața legii și principiul nediscriminării pe motive, printre altele, de vârstă.

- 73 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se concluzioneze că legalitatea articolului 42c din statut trebuie apreciată în lumina articolului 21 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale, ținând seama, în limitele prezentate la punctul 70 de mai sus, de Directiva 2000/78.
- 74 Astfel cum s-a arătat deja (a se vedea punctul 60 de mai sus), articolul 21 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale prevede principiul nediscriminării, care constituie o expresie particulară a principiului egalității de tratament, consacrat la articolul 20 din această cartă.
- 75 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, principiul egalității de tratament impune ca situații comparabile să nu fie tratate în mod diferit și ca situații diferite să nu fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv (a se vedea Hotărârea din 5 iulie 2017, Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, punctul 30 și jurisprudența citată).
- 76 Trebuie să se examineze, în primul rând, dacă articolul 42c din statut instituie o diferență de tratament bazată pe vârstă și, în al doilea rând, în cazul unui răspuns afirmativ, dacă această diferență de tratament este însă conformă cu articolul 21 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale, în sensul că îndeplinește criteriile prevăzute la articolul 52 alineatul (1) din aceasta (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 iulie 2017, Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, punctul 35).

b) Cu privire la existența unei diferențe de tratament pe motive de vârstă

- 77 Trebuie amintit că articolul 42c din statut se aplică „[c]el mai devreme cu cinci ani înainte de împlinirea vârstei de pensionare” a funcționarilor în cauză. Consiliul a precizat că această dispoziție se aplică funcționarilor care se află într-un interval de vârstă cuprins între 55 și aproape de 66 de ani. Din cadrul de reglementare aplicabil și din explicațiile Consiliului furnizate în cadrul răspunsului scris la o întrebare a Tribunalului reiese că acest interval de vârstă este determinat în temeiul următorului raționament.
- 78 În ceea ce privește funcționarii încadrați în muncă înainte de 1 ianuarie 2014, trebuie luat în considerare articolul 22 alineatul (1) al cincilea paragraf din anexa XIII la statut, care prevede:
- „Cu excepția unei dispoziții contrare a prezentului Statut al funcționarilor, vârsta de pensionare a funcționarului încadrat în muncă înainte de 1 ianuarie 2014 care urmează să fie luată în considerare în toate trimerile la vârsta de pensionare din prezentul Statut al funcționarilor se stabilește în conformitate cu dispozițiile menționate anterior.”
- 79 Această vârstă de pensionare variază între 60 și 65 de ani, în funcție de vârsta funcționarului la data de 1 mai 2014, astfel cum reiese din conținutul primelor patru paragrafe ale articolului 22 alineatul (1) din anexa XIII la statut.
- 80 În ceea ce privește funcționarii încadrați în muncă după 1 ianuarie 2014, vârsta de pensionare este stabilită la 66 de ani în temeiul articolului 52 primul paragraf litera (a) din statut.
- 81 Rezultă că, din moment ce trimiterea în concediu în interesul serviciului se poate aplica funcționarilor care au zece ani de vechime și care sunt, cel mai devreme, la cinci ani de vârstă de pensionare, aceasta privește în mod potențial funcționarii care au între 55 de ani (pentru cei care aveau 60 de ani și mai mult la 1 mai 2014 și a căror vârstă de pensionare era stabilită, așadar, la 60 de ani) și 66 de ani (pentru cei care au fost recrutați după 1 ianuarie 2014 și a căror vârstă de pensionare a fost stabilită, așadar, la 66 de ani).

- 82 În măsura în care articolul 42c din statut se aplică numai funcționarilor care se află într-un interval de vârstă cuprins între 55 de ani și 66 de ani și nu se aplică funcționarilor mai tineri care nu intră în intervalul de vârstă sus-menționat, această dispoziție instituie o diferență de tratament pe motive de vârstă.
- 83 Trebuie arătat că Consiliul exprimă îndoieli cu privire la problema dacă articolul 42c din statut poate intra în domeniul de aplicare al noțiunii de discriminare în sensul articolului 2 din Directiva 2000/78, în măsura în care nu se referă la o „anumită vârstă”, ci la vârsta de pensionare a funcționarilor în cauză care poate varia. În consecință, ar fi vorba despre o măsură de însoțire a pensionării menită să atenueze „efectul de ghilotină” al acestei pensionări, iar nu să discrimineze în funcție de o anumită vârstă în raport cu alta. Pentru a confirma acest raționament, Consiliul arată de asemenea că aplicarea articolului 42c din statut este supusă unei a doua condiții independente de vârstă, cea a existenței unei vechimi de cel puțin zece ani.
- 84 Această argumentație a Consiliului privește justificarea diferenței de tratament pe motive de vârstă, care este prezentă în articolul 42c din statut, și nu repune în discuție existența acestei diferențe de tratament. În măsura în care această dispoziție vizează numai funcționarii care se încadrează într-un interval de vârstă special, identificat în mod clar, ea introduce o diferență de tratament întemeiată în mod direct pe vârstă, în pofida împrejurării că intervalul de vârstă sus-menționat este determinat în funcție de vârsta de pensionare a funcționarilor în cauză. Problema dacă această diferență de tratament constituie o discriminare interzisă de articolul 21 din Carta drepturilor fundamentale reprezintă o problemă distinctă de cea referitoare la existența unei diferențe de tratament.
- 85 Pe de altă parte, tot drept răspuns la argumentația Consiliului prezentată la punctul 83 de mai sus, trebuie să se constate că faptul că articolul 42c din statut prevede alte condiții nelegate de vârstă, precum cea referitoare la vechimea funcționarilor în cauză și cea referitoare la existența unor „nevoi organizaționale legate de dobândirea unor noi competențe”, nu neutralizează faptul că, atunci când aceste condiții sunt îndeplinite, funcționarii care se încadrează în intervalul de vârstă în discuție sunt tratați în mod diferit față de funcționarii care nu se încadrează în intervalul menționat.
- 86 Potrivit jurisprudenței, pentru a se putea reproșa legiuitorului Uniunii încălcarea principiului egalității de tratament, trebuie ca acesta să fi tratat în mod diferit situații comparabile determinând un dezavantaj pentru anumite persoane în raport cu altele (a se vedea Hotărârea din 16 decembrie 2008, Arcelor Atlantique et Lorraine și alții, C-127/07, EU:C:2008:728, punctul 39 și jurisprudența citată). Din această jurisprudență rezultă că trebuie să se verifice în speță, dacă diferența de tratament pe motive de vârstă, instituită prin articolul 42c din statut, determină un dezavantaj pentru funcționarii care se încadrează în intervalul de vârstă în discuție în raport cu cei care nu se încadrează în acesta (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 iulie 2017, Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, punctul 33).
- 87 În speță, funcționarilor care se încadrează în intervalul de vârstă în discuție și care, în consecință, sunt în mod potențial supuși măsurii prevăzute la articolul 42c din statut li se poate impune, împotriva voinței lor, o schimbare a poziției lor administrative în măsura în care ei încetează să fie în „activitate” în sensul articolului 36 din statut și sunt trimiși în „concediu în interesul serviciului”. Pe de altă parte, acești funcționari încetează să beneficieze de o evoluție a carierei lor în măsura în care, în temeiul articolului 42c al șaselea paragraf litera (b) din statut, nu au dreptul la avansare într-o treaptă superioară sau la promovare în grad.
- 88 Funcționarii care nu sunt supuși aplicării articolului 42c din statut nu suportă astfel de dezavantaje pe planul carierei lor.
- 89 Pe de altă parte, funcționarii trimiși în concediu în interesul serviciului suportă în mod incontestabil o reducere a veniturilor lor profesionale care rezultă în special din faptul că încetează să perceapă salariul de bază, acesta fiind înlocuit cu o indemnizație prevăzută la al șaptelea paragraf al articolului 42c din statut. În temeiul acestei dispoziții, această indemnizație este calculată în conformitate cu anexa IV la

statut, ceea ce înseamnă că funcționarii trimiși în concediu în interesul serviciului percep în primele trei luni de aplicare a măsurii o indemnizație lunară egală cu salariul lor de bază, din a patra până în a șasea lună de aplicare a măsurii o indemnizație lunară egală cu 85 % din salariul de bază și din a șaptea lună până la sfârșitul concediului, și anume până la împlinirea vârstei de pensionare, o indemnizație lunară egală cu 70 % din salariul de bază. Potrivit celui de al nouălea paragraf al articolului 42c din statut, indemnizația nu este supusă vreunui coeficient corector. Pe de altă parte, prejudiciul financiar sus-menționat este în mod potențial agravat de împrejurarea că funcționarii în cauză nu au dreptul la avansare într-o treaptă superioară sau la promovare în grad, astfel cum s-a arătat deja.

- 90 Funcționarii care nu se încadrează în intervalul de vârstă în discuție și cărora, în consecință, nu li se poate aplica articolul 42c din statut nu suportă dezavantajele financiare identificate la punctul 89 de mai sus.
- 91 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se concluzioneze că articolul 42c din statut instituie o diferență de tratament pe motive de vârstă.

c) Cu privire la respectarea criteriilor prevăzute la articolul 52 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale

- 92 Potrivit articolului 52 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale, orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților recunoscute prin aceasta trebuie să fie prevăzută de lege și să respecte substanța acestor drepturi și libertăți. Prin respectarea principiului proporționalității, pot fi impuse restrângeri numai în cazul în care acestea sunt necesare și numai dacă răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți.
- 93 În speță, trebuie să se constate că diferența de tratament pe motive de vârstă, instituită prin articolul 42c din statut, este prevăzută de „lege” în sensul articolului 52 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale, întrucât această dispoziție își are originea în Regulamentul nr. 1023/2013 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 iulie 2017, Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, punctul 37).
- 94 Pe de altă parte, trebuie să se constate că diferența de tratament sus-menționată vizează un aspect de întindere limitată în cadrul funcției publice a Uniunii, cel al trimiterii în concediu în interesul serviciului a anumitor funcționari care îndeplinesc un anumit număr de condiții, printre care cea referitoare la vârstă. În consecință, această diferență de tratament „respectă substanța” principiului nediscriminării în sensul articolului 52 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 iulie 2017, Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, punctul 38 și jurisprudența citată).
- 95 Pentru a confirma această concluzie, trebuie arătat că articolul 42c al doilea paragraf din statut prevede că numărul total de funcționari trimiși în concediu în interesul serviciului în fiecare an nu poate depăși 5 % din numărul funcționarilor din toate instituțiile care au ieșit la pensie în cursul anului precedent. Astfel, se dovedește că, ținând seama de acest plafon și de condițiile de aplicare a articolului 42c din statut, prevăzute la primul paragraf al acestei dispoziții, numărul funcționarilor care pot fi trimiși în concediu în interesul serviciului în fiecare an este foarte limitat, astfel cum reiese și din răspunsurile scrise ale Consiliului și ale Parlamentului la o întrebare adresată de Tribunal. Cu titlu de exemplu, Consiliul a arătat că, în cadrul său, patru funcționari au fost trimiși în concediu în interesul serviciului în cursul fiecăruia dintre anii 2015-2017 dintr-un total de 2 757 de funcționari încadrați în muncă la Consiliu la 31 decembrie 2017.

- 96 Tribunalul va examina problema dacă cele două condiții rămase, prevăzute la articolul 52 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale, care permit justificarea diferenței de tratament pe motive de vârstă instituite prin articolul 42c din statut, sunt îndeplinite în speță. Aceste condiții sunt cea referitoare la existența unui obiectiv de interes general recunoscut de Uniune căruia îi răspunde diferența de tratament și cea referitoare la proporționalitate.

1) Cu privire la problema dacă diferența de tratament pe motive de vârstă, instituită prin articolul 42c din statut, răspunde unui obiectiv de interes general recunoscut de Uniune

- 97 Consiliul, susținut de Parlament, arată în esență că diferența de tratament pe motive de vârstă, instituită prin articolul 42c din statut, urmărește trei obiective de interes general în cadrul politicii în materie de personal. În primul rând, această diferență de tratament ar urmări obiectivul de optimizare a investiției instituțiilor pentru formarea profesională care le permite să concentreze investiția menționată asupra funcționarilor care mai au o perioadă de muncă rezonabilă înainte de pensionare. În al doilea rând, diferența de tratament sus-menționată ar urmări obiectivul de însoțire a funcționarilor care se apropie de pensionare și care nu reușesc să dobândească noi competențe și nici să se adapteze la evoluția mediului de lucru din instituții. În al treilea rând, această diferență de tratament ar urmări în esență obiectivul de menținere a unei structuri de vârstă echilibrate între funcționarii tineri și funcționarii mai bătrâni, care ar favoriza, la rândul său, angajarea și promovarea funcționarilor tineri menționați, schimbul de experiență și inovarea, precum și diversitatea geografică.
- 98 Reclamanta contestă existența celor trei obiective sus-menționate. Ea susține că singurul obiectiv urmărit de articolul 42c din statut este cel al reducerii costurilor și personalului instituțiilor „debarasându-se” de funcționarii care se află cel mai aproape de pensionare și care ar beneficia de o remunerație ridicată. Or, acest obiectiv nu ar constitui un obiectiv legitim „de politică a ocupării forței de muncă, a pieței muncii și a formării profesionale” în sensul articolului 6 alineatul (1) din Directiva 2000/78, care să justifice diferența de tratament pe motive de vârstă instituită prin articolul 42c din statut.
- 99 În primul rând, trebuie să se verifice existența obiectivelor invocate de instituții. În această privință, trebuie să se țină seama de dispozițiile articolului 42c din statut și, dacă este cazul, de contextul său general care permite identificarea obiectivului pe care se întemeiază diferența de tratament pe motive de vârstă, instituită prin acesta (a se vedea prin analogie Hotărârea din 16 octombrie 2007, Palacios de la Villa, C-411/05, EU:C:2007:604, punctele 56 și 57, Hotărârea din 21 iulie 2011, Fuchs și Köhler, C-159/10 și C-160/10, EU:C:2011:508, punctul 39, și Hotărârea din 6 noiembrie 2012, Comisia/Ungaria, C-286/12, EU:C:2012:687, punctul 58).
- 100 În ceea ce privește primul obiectiv invocat, cel al optimizării investiției pentru formarea profesională, trebuie arătat mai întâi că aplicarea articolului 42c din statut este supusă condiției existenței unor „nevoi organizaționale legate de dobândirea unor noi competențe”. Referirea la „dobândirea unor noi competențe” demonstrează legătura dintre dispoziția sus-menționată și formarea profesională.
- 101 În continuare, din dosar și în special din concluziile Consiliului European din 7 și din 8 februarie 2013 reiese că Regulamentul nr. 1023/2013 și, în consecință, articolul 42c din statut au fost adoptate într-un context de rigoare bugetară a administrației publice europene, de voință a statelor membre de a îmbunătăți eficacitatea și performanța sa și de reducere progresivă a personalului instituțiilor până la 5 % pentru perioada 2013-2017.
- 102 Pe de altă parte, trebuie amintit că considerațiile cuprinse în considerentele (1), (3), (7) și (12) ale Regulamentului nr. 1023/2013 evocă, în primul rând, necesitatea ca Uniunea să dispună în continuare de o administrație publică de înaltă calitate [considerentul (1)] care ar putea să îndeplinească sarcinile conferite instituțiilor într-un context de reducere a personalului [considerentul (3)], în al doilea rând, necesitatea de a optimiza gestionarea resurselor umane [considerentul (7)] și, în al treilea rând, făcând

trimitere la concluziile sus-menționate ale Consiliului European, necesitatea de a îmbunătăți eficiența și eficacitatea, necesitatea de a se adapta la contextul economic în schimbare și efortul de a asigura eficiența economică [considerentul (12)].

- 103 Considerentele sus-menționate ale Regulamentului nr. 1023/2013 demonstrează voința legiuitorului Uniunii de a urmări obiectivul de gestionare eficientă a cheltuielilor aferente administrației publice europene în materie de eficiență economică, care permite, astfel, menținerea nivelului de înaltă calitate al acestei administrații și care permite, în cele din urmă, Uniunii să își atingă obiectivele, să își realizeze politicile și să își îndeplinească sarcinile într-un context de rigoare bugetară și de reducere a personalului instituțiilor. Având în vedere această constatare și considerațiile cuprinse la punctul 100 de mai sus, trebuie să se concluzioneze că s-a stabilit existența obiectivului de optimizare a investiției consacrate formării profesionale a funcționarilor, urmărit de legiuitorul Uniunii prin intermediul diferenței de tratament pe motive de vârstă instituite prin articolul 42c din statut.
- 104 În al doilea rând, fără să fie necesară verificarea existenței celorlalte două obiective invocate de instituții, trebuie să se analizeze dacă primul obiectiv invocat a cărui existență a fost stabilită constituie un obiectiv „de interes general recunoscut[...] de Uniune” în sensul articolului 52 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale.
- 105 Primul obiectiv invocat vizează în esență buna gestionare a banului public în materie de eficiență economică, într-un context de rigoare bugetară și de reducere a personalului instituțiilor. În această privință, trebuie arătat că, în temeiul articolului 310 alineatul (5) TFUE, bugetul Uniunii se execută în conformitate cu principiul bunei gestiuni financiare. Pe de altă parte, articolul 30 alineatul (1) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii și de abrogare a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului (JO 2012, L 298, p. 1) prevede ca creditele să se utilizeze în conformitate cu principiul bunei gestiuni financiare, și anume în conformitate cu principiile economiei, eficienței și eficacității. Articolul 30 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 966/2012 precizează că principiul eficienței privește raportul optim între resursele utilizate și rezultatele obținute. Din aceste dispoziții rezultă că obiectivul legiuitorului Uniunii de a asigura, prin intermediul diferenței de tratament pe motive de vârstă instituite prin articolul 42c din statut, optimizarea cheltuielilor instituțiilor în materie de formare profesională constituie un obiectiv „de interes general recunoscut[...] de Uniune”.
- 106 Pe de altă parte, în măsura în care primul obiectiv invocat vizează politica de formare profesională a instituțiilor, el intră în domeniul de aplicare al articolului 6 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2000/78, care menționează, printre obiectivele legitime care pot justifica un tratament diferențiat pe motive de vârstă instituit prin măsuri naționale, pe cel referitor la formarea profesională. Rezultă că și în temeiul directivei sus-menționate, care constituie o sursă de inspirație pentru stabilirea obligațiilor legiuitorului Uniunii în speță (a se vedea punctul 70 de mai sus), primul obiectiv invocat constituie un obiectiv „de interes general recunoscut[...] de Uniune” în sensul articolului 52 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale (a se vedea prin analogie Hotărârea din 5 iulie 2017, Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, punctele 42 și 43).
- 107 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se concluzioneze că diferența de tratament pe motive de vârstă, instituită prin articolul 42c din statut, răspunde cel puțin unui obiectiv de interes general recunoscut de Uniune în sensul articolului 52 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale.
- 108 Această concluzie nu este repusă în discuție de argumentația reclamantei prezentată la punctul 98 de mai sus. Astfel, independent de problema, ridicată de această argumentație, dacă obiectivul de reducere a costurilor și a personalului instituțiilor poate constitui, ca atare, un obiectiv de interes general recunoscut de Uniune, trebuie să se constate că reclamanta nu demonstrează că acesta ar

constitui singurul obiectiv urmărit de articolul 42c din statut. În această privință, trebuie amintit că a fost stabilită existența, cel puțin, a unui alt obiectiv legitim urmărit de legiuitorul Uniunii, în speță obiectivul de optimizare a investiției consacrate formării profesionale a funcționarilor.

- 109 Întrucât diferența de tratament pe motive de vârstă, instituită prin articolul 42c din statut, răspunde, cel puțin, unui obiectiv de interes general recunoscut de Uniune, trebuie să se analizeze dacă această diferență de tratament respectă principiul proporționalității în sensul articolului 52 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 iulie 2017, Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, punctul 39).

2) Cu privire la proporționalitate

- 110 Examinarea proporționalității diferenței de tratament pe motive de vârstă, instituită prin articolul 42c din statut, presupune să se examineze dacă această diferență de tratament este adecvată pentru atingerea obiectivului urmărit și dacă nu depășește ceea ce este necesar în acest scop (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 iulie 2017, Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, punctul 44).
- 111 În această privință, prin analogie cu ampla marjă de apreciere recunoscută legiuitorului național în ceea ce privește definirea măsurilor susceptibile să realizeze un obiectiv determinat în materie de politică socială și de ocupare a forței de muncă (Hotărârea din 16 octombrie 2007, Palacios de la Villa, C-411/05, EU:C:2007:604, punctul 68, Hotărârea din 5 martie 2009, Age Concern England, C-388/07, EU:C:2009:128, punctul 51, și Hotărârea din 9 septembrie 2015, Unland, C-20/13, EU:C:2015:561, punctul 57), trebuie să se recunoască legiuitorului Uniunii o amplă marjă de apreciere în definirea măsurilor susceptibile să realizeze un obiectiv de interes general în cadrul politicii în materie de personal. Ținând seama de această amplă marjă de apreciere, controlul instanței privește, în speță, problema dacă nu pare irațional ca legiuitorul Uniunii să aprecieze că diferența de tratament pe motive de vârstă, instituită prin articolul 42c din statut, poate fi corespunzătoare și necesară pentru atingerea obiectivului legitim invocat (a se vedea prin analogie Hotărârea din 16 octombrie 2007, Palacios de la Villa, C-411/05, EU:C:2007:604, punctul 72, Hotărârea din 12 ianuarie 2010, Petersen, C-341/08, EU:C:2010:4, punctul 70, și Hotărârea din 9 septembrie 2015, Unland, C-20/13, EU:C:2015:561, punctul 65).
- 112 În ceea ce privește primul obiectiv invocat, referitor la optimizarea investițiilor pentru formarea profesională, trebuie amintit că articolul 42c din statut a fost adoptat într-un context de rigoare bugetară și de reducere a personalului instituțiilor. Astfel cum reiese din dosar, este vorba despre o reducere progresivă de 5 % din personal pentru perioada 2013-2017, aplicabilă tuturor instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii. De asemenea, dispoziția sus-menționată a fost adoptată într-un context de voință de a îmbunătăți eficiența și eficacitatea administrației publice europene în materie de eficiență economică, astfel cum reiese, printre altele, din considerentul (12) al Regulamentului nr. 1023/2013.
- 113 Consiliul a precizat că, într-un astfel de context și pentru a asigura cu un personal descrescător misiuni care evoluează, instituțiile trebuie să își modifice metodele de lucru și li se impune funcționarilor să se adapteze și să dobândească în mod regulat competențe noi. La aceste împrejurări s-ar adăuga și posibilitățile oferite de informatizarea și de dematerializarea procedurilor, care conduc la o diminuare a nevoilor în ceea ce privește posturile mai puțin calificate. Toate aceste împrejurări ar obliga instituțiile să investească masiv în formarea continuă a funcționarilor lor.
- 114 Consiliul a susținut că, având în vedere aceste elemente, articolul 42c din statut permite instituțiilor să concentreze investiția consacrată formării profesionale la funcționarii care mai au o durată a carierei rezonabilă înainte de pensionare și să ofere o formă de pensionare anticipată funcționarilor aflați la sfârșitul carierei.

- 115 Astfel, nu se poate contesta că, în prezența unor nevoi de dobândire a unor noi competențe de către funcționari și, în consecință, a necesității instituțiilor de a investi în materie de formare profesională într-un context de rigoare bugetară și de reducere a personalului, trimiterea în concediu a funcționarilor care se apropie de vârsta de pensionare ar elibera fondurile pentru formarea lor profesională care ar putea fi consacrate formării profesionale a funcționarilor mai tineri, care au în fața lor o carieră mai lungă în cadrul instituțiilor. Rezultă că această trimitere în concediu contribuie la optimizarea investițiilor pentru formarea profesională în măsura în care servește la îmbunătățirea raportului dintre costurile aferente acestor investiții și beneficiile obținute de instituții. În consecință, trebuie să se concluzioneze că, având în vedere ampla marjă de apreciere de care beneficiază legiuitorul Uniunii (a se vedea punctul 111 de mai sus), diferența de tratament pe motive de vârstă, instituită prin articolul 42c din statut, constituie un mijloc adecvat pentru atingerea primului obiectiv urmărit de legiuitorul Uniunii.
- 116 În ceea ce privește aprecierea problemei dacă diferența de tratament sus-menționată depășește cadrul a ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului urmărit, este necesar să se analizeze această diferență de tratament în contextul normativ în care se încadrează și să se ia în considerare atât prejudiciul pe care îl poate produce funcționarilor în cauză, cât și beneficiile pe care le aduce, printre altele, instituțiilor (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 5 iulie 2017, Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, punctul 53).
- 117 În ceea ce privește beneficiile aduse instituțiilor, trebuie să se constate că optimizarea investițiilor pentru formarea profesională, vizată de diferența de tratament pe motive de vârstă, contribuie la posibilitatea instituțiilor, în cele din urmă, de a continua să își îndeplinească sarcinile într-un context de rigoare bugetară și de reducere a personalului.
- 118 Pe de altă parte, plasând diferența de tratament sus-menționată în contextul articolului 42c din statut și al statutului în general, trebuie să se observe că trimiterea în concediu în interesul serviciului este, în cele din urmă, un instrument de gestionare a personalului instituțiilor, în măsura în care constituie o poziție administrativă suplimentară în care funcționarii pot fi puși, care se adaugă la celelalte poziții administrative pe care le constituie, potrivit articolului 35 din statut, activitatea, detașarea, concediul pentru interese personale, disponibilizarea, concediul pentru satisfacerea serviciului militar și concediul pentru creșterea copilului sau concediul din motive familiale.
- 119 În plus, trebuie să se constate că nu există în statut dispoziții care ar constitui „alternative” la măsura prevăzută la articolul 42c din statut. În special și în măsura în care reclamanta se referă la articolul 51 din statut privind incompetența profesională, este necesar să se arate că această dispoziție urmărește constatarea și sancționarea îndeplinirii nesatisfăcătoare a sarcinilor de către un funcționar și operează independent de considerațiile referitoare la interesul serviciului, în timp ce măsura adoptată în temeiul articolului 42c din statut operează în interesul serviciului.
- 120 În calitate de instrument suplimentar de gestionare a personalului, articolul 42c din statut este, *ipso facto*, benefic pentru instituții.
- 121 În ceea ce privește prejudiciul cauzat funcționarilor în cauză, trebuie să se țină seama de considerațiile enunțate la punctele 87-89 de mai sus.
- 122 În același timp, trebuie arătat că, astfel cum susține Consiliul de asemenea în mod întemeiat, acești funcționari sunt trimiși în concediu în interesul serviciului în condiții financiare rezonabile. Astfel, trebuie amintit în special că funcționarii în cauză primesc o indemnizație lunară până la sfârșitul concediului al cărei calcul, precizat la punctul 89 de mai sus, nu a fost considerat de Tribunal ca fiind nerezonabil. Pe de altă parte, astfel cum reiese din al optulea paragraf al articolului 42c din statut, funcționarii în cauză pot continua să contribuie la sistemul de pensii și să își majoreze, astfel, valoarea pensiei. Condiția referitoare la cei zece ani de vechime, prevăzută la articolul 42c din statut, contribuie de asemenea la caracterul proporțional al măsurii prevăzute de această dispoziție, în sensul în care,

astfel cum observă Parlamentul în mod întemeiat, ea determină rezervarea aplicării acestei măsuri funcționarilor al căror nivel al salariului și al drepturilor la pensie este atât de mare încât atenuează inconvenientele financiare ale trimiterii în concediu. În sfârșit, trebuie amintit că, în primul rând, măsura prevăzută la articolul 42c din statut este supusă unui ansamblu de condiții prevăzute la primul paragraf al acestei dispoziții, în al doilea rând, adoptarea sa nu este obligatorie pentru instituții, care dispun de o marjă largă de apreciere în ceea ce privește această adoptare, și, în al treilea rând, numărul total de funcționari care pot face obiectul acestei măsuri în fiecare an este plafonat la 5 % din numărul funcționarilor din toate instituțiile care au ieșit la pensie în cursul anului precedent (a se vedea punctul 95 de mai sus).

123 Având în vedere toate considerațiile cuprinse la punctele 117-122 de mai sus, nu pare nerezonabil pentru legiuitorul Uniunii să aprecieze necesar să prevadă trimiterea în concediu în interesul serviciului numai pentru funcționarii care se încadrează în intervalul de vârstă în discuție, iar nu pentru funcționarii care nu se încadrează în acest interval, în vederea atingerii obiectivului legitim de optimizare a investițiilor pentru formarea profesională. În consecință, trebuie să se concluzioneze că diferența de tratament pe motive de vârstă, instituită prin articolul 42c din statut, este proporțională cu primul obiectiv legitim invocat.

124 În măsura în care proporționalitatea diferenței de tratament pe motive de vârstă a fost stabilită în raport cu primul obiectiv legitim invocat, trebuie să se concluzioneze că această diferență de tratament, instituită prin articolul 42c din statut, nu încalcă articolul 21 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale în măsura în care îndeplinește criteriile prevăzute la articolul 52 alineatul (1) din aceasta. În consecință, excepția de nelegalitate invocată împotriva articolului 42c din statut trebuie respinsă.

2. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 42c din statut și a CP 71/15, precum și pe erori de fapt și pe erori vădite de apreciere

125 Reclamanta susține că decizia atacată încalcă articolul 42c din statut și CP 71/15 și că este afectată de erori vădite de apreciere și de erori de fapt. În acest context, ea contestă în esență evaluarea „nevoi[lor] organizaționale”, în sensul dispoziției sus-menționate din statut, atât în cadrul UDP, cât și în cadrul SGC în ansamblul său, și arată că Consiliul nu demonstrează modul în care preținsele schimbări ale metodelor de lucru ale SGC ar determina dificultăți de adaptare mai mult pentru ea decât pentru orice alt funcționar al instituției. Reclamanta susține de asemenea că rapoartele sale de evaluare nu demonstrează o incapacitate de adaptare din partea sa la noile cerințe ale serviciului.

126 Consiliul contestă argumentația reclamantei și solicită respingerea prezentului motiv.

a) Cu privire la stabilirea cadrului juridic aplicabil în speță și la intensitatea controlului jurisdicțional

127 Trebuie amintit că articolul 42c din statut prevede în mod explicit că trimiterea în concediu a funcționarilor în cauză se efectuează în interesul serviciului. El prevede de asemenea ca o condiție a aplicării sale existența unor „nevoi organizaționale legate de dobândirea unor noi competențe în cadrul instituțiilor”.

128 Pe de altă parte, trebuie amintit că, prin CP 71/15, secretarul general al Consiliului a furnizat informații cu privire la punerea în aplicare de către această instituție a articolului 42c din statut. Din această comunicare și din precizările furnizate în cadrul deciziei de respingere a reclamației (a se vedea în special punctul 29 din această decizie) reiese că, pentru aplicarea articolului 42c din statut, Consiliul ia în considerare următoarele două elemente: pe de o parte, ia în considerare „nevoi[le] organizaționale legate de dobândirea unor noi competențe” în cadrul instituției, în sensul că evaluează dacă instituția trebuie să își adapteze și să își modernizeze metodele de lucru și organizarea și dacă

această modernizare necesită dobândirea unor noi competențe din partea funcționarilor în cauză, și, pe de altă parte, ia în considerare capacitatea funcționarilor menționați de a dobândi astfel de competențe și de a se adapta la evoluția mediului de lucru.

- 129 Consiliul a precizat la punctul 29 punctul (ii) din decizia de respingere a reclamației că aprecierea celui de al doilea element identificat la punctul 128 de mai sus cuprindea în mod necesar un element de pronostic în sensul în care este vorba despre evaluarea, pe baza informațiilor de care dispune AIPN la momentul la care adoptă decizia, dacă este rezonabil să se prezume că funcționarii în cauză vor avea dificultăți în a se adapta la evoluția ulterioară a mediului de lucru.
- 130 Din cadrul juridic constituit în speță de la articolul 42c din statut, astfel cum a fost precizat prin CP 71/15, care obligă Consiliul, reiese că evaluarea celor două elemente identificate la punctul 128 de mai sus este o evaluare prospectivă.
- 131 Reclamanta contestă legalitatea interpretării articolului 42c din statut făcută de Consiliu. Pe de o parte, ea susține că acesta, prin intermediul CP 71/15, a denaturat această dispoziție prevăzând că trimiterea în concediu în interesul serviciului va fi aplicată „funcționarilor care au dificultăți în a dobândi noi competențe și în a se adapta la evoluția mediului de lucru”. Pe de altă parte, ea arată că, din cauza acestei denaturări nelegale, raționamentul Consiliului, prezentat la punctul 83 din apărare, potrivit căruia ar fi vorba despre „evaluarea potențialului unui funcționar de a dobândi noi competențe și de a se adapta la evoluția mediului de lucru”, trebuie de asemenea să fie respins, întrucât s-ar întemeia pe estimări neautorizate de textul articolului 42c din statut.
- 132 Această argumentație a reclamantei impune să se controleze compatibilitatea abordării Consiliului, astfel cum a fost descrisă în CP 71/15 și explicitată în decizia de respingere a reclamației și în înscrisurile sale în fața Tribunalului, cu norma superioară pe care o constituie articolul 42c din statut (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 septembrie 2015, Barnett/CESE, F-20/14, EU:F:2015:107, punctul 52 și jurisprudența citată).
- 133 În această privință, trebuie amintit că articolul 42c din statut face referire în mod explicit la „interesul serviciului”. Astfel cum a precizat Consiliul în cadrul răspunsului său scris la o întrebare adresată de Tribunal, „nevoi[le] organizaționale legate de dobândirea unor noi competențe”, vizate de asemenea de acest articol, constituie un aspect specific al interesului serviciului.
- 134 În măsura în care „nevoi[le] organizaționale” sunt legate de „dobândirea unor noi competențe” și nu constituie decât un aspect specific al interesului serviciului în cadrul articolului 42c din statut, trebuie să se concluzioneze că textul acestei dispoziții nu interzice Consiliului să ia în considerare, cu titlu de „nevoi organizaționale legate de dobândirea unor noi competențe”, capacitatea funcționarilor în cauză „de a dobândi noi competențe și de a se adapta la evoluția mediului de lucru”, potrivit CP 71/15.
- 135 Această luare în considerare a unui element personal al funcționarilor în cauză nu este contrară nici *ratio legis* a articolului 42c din statut. Astfel, în măsura în care s-a stabilit că această dispoziție urmărește obiectivul de optimizare a investițiilor instituțiilor legate de formarea profesională în materie de eficiență economică, pare compatibilă cu acest obiectiv luarea în considerare de către Consiliu, în vederea determinării costurilor investițiilor pentru formarea profesională, a capacității funcționarilor în cauză de a dobândi noi competențe și de a se adapta la evoluția mediului de lucru. Această luare în considerare a unui element personal al funcționarilor în cauză pare justificată și de împrejurarea că aplicarea articolului 42c din statut determină consecințe defavorabile pentru ei și că poate să le fie impusă împotriva voinței lor (a se vedea punctele 87-89 de mai sus). Rezultă că această luare în considerare a unui element personal al funcționarilor în cauză le face aplicarea acestei dispoziții mai puțin rigidă.

- 136 În consecință, trebuie să se concluzioneze că evaluarea de către Consiliu a capacității funcționarilor în cauză de a dobândi noi cunoștințe și de a se adapta la evoluția mediului de lucru este compatibilă cu articolul 42c din statut.
- 137 Pe de altă parte, în măsura în care această evaluare vizează urmărirea interesului serviciului, ea trebuie să privească în mod necesar capacitatea viitoare (potențialul) a funcționarilor în cauză de a dobândi noi competențe și de a se adapta la evoluția mediului de lucru și trebuie să cuprindă, astfel, un element de pronostic, după cum arată Consiliul în mod întemeiat. În ipoteza contrară, această evaluare nu ar urmări interesul serviciului. În consecință, trebuie de asemenea să se concluzioneze că elementul de pronostic cuprins în evaluarea celui de al doilea element identificat la punctul 128 de mai sus este compatibil cu articolul 42c din statut.
- 138 Din cadrul juridic constituit din articolul 42c din statut și din CP 71/15 reiese că, în speță, Consiliul avea obligația de a evalua două elemente cu titlu de „nevoi organizaționale legate de dobândirea unor noi competențe”, și anume, în primul rând, nevoile organizaționale viitoare ale instituției care necesită dobândirea unor noi competențe și, în al doilea rând, capacitatea reclamantei de a dobândi noile competențe identificate în prealabil, în scopul de a evalua, în cele din urmă, eficiența economică pe care ar reprezenta-o investiția pentru formarea profesională a reclamantei, în conformitate cu obiectivul urmărit de articolul 42c din statut.
- 139 În ceea ce privește intensitatea controlului jurisdicțional al evaluării „nevoi[lor] organizaționale legate de dobândirea unor noi competențe”, reclamanta a contestat considerația formulată la punctul 27 din decizia de respingere a reclamației potrivit căreia AIPN dispune de o largă putere de apreciere în aplicarea articolului 42c din statut. Conform reclamantei, ca urmare a faptului că măsura adoptată în temeiul acestei dispoziții are consecințe prejudiciabile pentru funcționarii în cauză, controlul jurisdicțional al acestei măsuri ar trebui să fie aprofundat.
- 140 În această privință, trebuie amintit că „nevoi[le] organizaționale legate de dobândirea unor noi competențe” constituie un aspect specific al interesului serviciului în cadrul articolului 42c din statut. Or, reiese din jurisprudență că instituțiile dispun de o largă putere de apreciere pentru a determina interesul serviciului, oricare ar fi examinarea în cadrul căreia sau decizia pentru care el trebuie să fie luat în considerare (a se vedea Hotărârea din 16 mai 2018, Barnett/CESE, T-23/17, nepublicată, atacată cu recurs, EU:T:2018:271, punctul 36 și jurisprudența citată). În special, o astfel de putere largă de apreciere a fost recunoscută instituțiilor pentru rezilierea unui contract de agent temporar (Hotărârea din 12 decembrie 2000, Dejaiffe/OAPI, T-223/99, EU:T:2000:292, punctul 53). Rezultă că, chiar urmând logica argumentației reclamantei prezentate la punctul 139 de mai sus, nu există niciun motiv pentru a nu se recunoaște instituțiilor o largă putere de apreciere în ceea ce privește evaluarea „nevoi[lor] organizaționale legate de dobândirea unor noi competențe” ținând seama de faptul că trimiterea în concediu în interesul serviciului nu determină, pentru funcționarii în cauză, consecințe mai grele decât cele cauzate de o reziliere anticipată a unui contract de muncă. Pe de altă parte și în orice caz, astfel cum arată Consiliul de asemenea în mod întemeiat, interesul funcționarului în cauză nu constituie un element care determină întinderea marjei de apreciere a AIPN în evaluarea interesului serviciului, ci trebuie să fie luat în considerare de aceasta în temeiul obligației sale de solitudine. Prin urmare, argumentația reclamantei prezentată la punctul 139 de mai sus trebuie să fie respinsă.
- 141 Din largă putere de apreciere recunoscută administrației în ceea ce privește aplicarea articolului 42c din statut rezultă că Tribunalul nu poate repune în discuție această aplicare decât în caz de eroare vădită de apreciere, de inexactitate materială sau de abuz de putere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2000, Dejaiffe/OAPI, T-223/99, EU:T:2000:292, punctul 53 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 16 mai 2018, Barnett/CESE, T-23/17, nepublicată, atacată cu recurs, EU:T:2018:271, punctele 36 și 38).

b) Cu privire la evaluarea nevoilor organizaționale viitoare

- 142 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că reiese din dosar că, în speță, Consiliul a evaluat nu numai nevoile organizaționale ale unității la care era repartizată reclamanta, și anume UDP, ci și pe cele ale instituției, și anume SGC, în ansamblul său. Reclamanta a contestat această abordare a Consiliului și a susținut că preținsele nevoi organizaționale care ar justifica o decizie adoptată în temeiul articolului 42c din statut trebuie să fie legate numai de unitatea la care sunt repartizați funcționarii în cauză. În caz contrar, ar exista riscul de arbitrar exercitat de instituții.
- 143 Această analiză a reclamantei trebuie respinsă. Mai întâi, ea nu este susținută de textul articolului 42c din statut, care face referire la „nevoi organizaționale [...] în cadrul instituțiilor”. Pe de altă parte, ținând seama de larga marjă de apreciere de care beneficiază Consiliul în ceea ce privește evaluarea nevoilor organizaționale și, în cele din urmă, a interesului serviciului, abordarea care constă în luarea în considerare, în speță, nu numai a nevoilor organizaționale ale UDP, ci și a celor ale întregului SGC nu este afectată de o eroare vădită de apreciere. Astfel, Consiliul a explicat, fără să fie contestat, că reclamanta ocupă un post general și, în consecință, poate fi repartizată, pentru nevoi organizaționale și în interesul serviciului, pe un post în afara UDP sau a Direcției generale a administrației. În consecință, având în vedere această posibilitate de schimbare a repartizării reclamantei, Consiliul nu a săvârșit nicio eroare vădită atunci când a evaluat nu numai nevoile organizaționale ale UDP, ci și ale întregului SGC.
- 144 În continuare, reclamanta contestă faptul că în speță Consiliul a demonstrat existența unor nevoi organizaționale viitoare la nivelul UDP și al SGC în ansamblul său. În ceea ce privește evaluarea acestor nevoi organizaționale la nivelul UDP, ea susține printre altele că trecerea de la un sistem informatizat la altul nu constituie, în sine, o schimbare „importantă”, contrar susținerilor Consiliului din decizia de respingere a reclamației, numai informatizarea ca atare constituind o astfel de schimbare. Or, potrivit reclamantei, această informatizare avusese loc deja în cadrul UDP. Reclamanta contestă de asemenea relevanța, în ceea ce o privește, a schimbărilor metodelor de lucru în cadrul SGC, invocate de Consiliu, și reproșează acestuia că nu a explicat modul în care l-ar afecta în mod specific aceste schimbări. Astfel, revine Consiliului sarcina de a demonstra, pe lângă realitatea reformelor, că acestea vor determina dificultăți pentru reclamantă în a dobândi noi competențe și în a se adapta la acestea.
- 145 Din cuprinsul punctului 10 litera (a) din decizia atacată reiese că Consiliul a identificat, cu titlu de nevoi organizaționale viitoare ale UDP, introducerea unor metode și proceduri automatizate, precum politica de arhivare electronică și digitalizarea sistemelor de gestionare a sarcinilor și a procedurilor. Pe de altă parte, la punctul 30 din decizia de respingere a reclamației, se precizează că UDP lucrează începând din luna noiembrie 2014, cel puțin, la un proiect care urmărește înlocuirea instrumentului Ariane cu cel al Comisiei Europene, denumit Sysper, și la implementarea unui instrument comun „Learning Management System”. Această informație este confirmată printre altele de nota șefei UDP din 18 noiembrie 2015 (a se vedea punctul 8 de mai sus).
- 146 La punctul 10 litera (d) din decizia atacată, Consiliul a precizat, printre altele, că toate serviciile SGC erau vizate de o evoluție constantă a domeniului informatic. La punctul 31 din decizia de respingere a reclamației, secretarul general al Consiliului a explicat că, în cadrul SGC, au avut loc sau sunt în curs de realizare numeroase schimbări ale metodelor de lucru, la care personalul SGC, mai precis personalul AST, trebuia să se adapteze. Aceste schimbări constau în informatizarea mai mult a metodelor de lucru, printre altele prin înlocuirea agendelor pe hârtie cu sistemul „Outlook”, prin finalizarea textelor prin intermediul „track-changes”, prin distribuirea textelor prin e-mail în loc de scrisoare internă și prin înlocuirea formularelor pe hârtie cu formulare electronice.
- 147 Din elementele care precedă reiese că în speță Consiliul a evaluat nevoile organizaționale viitoare ale UDP și ale SGC în ansamblul său. Pe de altă parte, reclamanta nu prezintă informații precise și specifice pentru a contesta realitatea acestor nevoi organizaționale și pentru a demonstra existența

unor erori de fapt sau a unor erori vădite de apreciere săvârșite de Consiliu. În special, afirmația sa, potrivit căreia nu a fost informată cu privire la existența unor noi nevoi organizaționale în cadrul UDP, nu demonstrează absența acestor noi nevoi. De altfel, această afirmație este nefondată în măsura în care Consiliul a prezentat în fața Tribunalului documentele menționate în notele de subsol 8 și 9 din decizia de respingere a reclamației care demonstrează că reclamanta fusese informată cu privire la existența proiectelor informatice care afectează UDP, menționate la punctul 145 de mai sus. În consecință, trebuie să se concluzioneze că reclamanta nu a reușit să repună în discuție aprecierea de către Consiliu a nevoilor organizaționale viitoare.

148 În continuare, trebuie să se controleze legalitatea aprecierilor Consiliului referitoare la capacitatea reclamantei de a dobândi noile competențe necesare și de a se adapta la evoluția mediului de lucru. În această privință, argumentația reclamantei, prezentată la punctul 144 de mai sus, referitoare la natura și la importanța reformelor în cadrul UDP și la relevanța reformelor în cadrul SGC față de ea, va fi analizată în cadrul acestei examinări, în măsura în care presupune corelarea nevoilor organizaționale cu capacitatea reclamantei de a dobândi noile competențe necesare și de a se adapta la evoluția mediului de lucru.

c) Cu privire la capacitatea reclamantei de a dobândi noi competențe și de a se adapta la evoluția mediului de lucru

149 [confidențial]

150 [confidențial]

151 [confidențial]

152 [confidențial]

153 [confidențial]

154 [confidențial]

155 [confidențial]

156 [confidențial]

157 În primul rând, reclamanta contestă abordarea Consiliului care constă în a ține seama de rapoartele sale de evaluare pentru anii 2011 și 2012. Potrivit reclamantei, luarea în considerare a acestor rapoarte nu era pertinentă în măsura în care, pe de o parte, erau mai vechi decât rapoartele de evaluare pentru anii 2013 și 2014, care ar fi de bună calitate, și, pe de altă parte, repartizarea sa a fost schimbată începând de la 1 aprilie 2013. Conform reclamantei, capacitatea sa de adaptare ar trebui evaluată în raport cu adevăratele funcții și în raport cu adevăratele nevoi ale serviciului, iar nu în raport cu nevoi trecute sau ipotetice.

158 În această privință, trebuie arătat că luarea în considerare de către Consiliu a rapoartelor de evaluare ale reclamantei pentru anii 2011 și 2012, al căror conținut, de altfel, nu a fost contestat de reclamantă, nu este afectată de o eroare vădită de apreciere. Astfel, deși aceste rapoarte sunt, desigur, mai puțin pertinente decât rapoartele mai recente, totuși, în general, luarea în considerare a rapoartelor care privesc mai mulți ani de lucru ai funcționarilor în cauză, iar nu numai unu sau doi ani, permite să se ajungă la concluzii mai solide în ceea ce privește capacitățile lor de adaptare la evoluția mediului de lucru.

159 În al doilea rând, reclamanta susține că rapoartele sale de evaluare pentru anii 2013 și 2014 erau de bună calitate, în special în ceea ce privea competența „Adaptarea la cerințele serviciului”, și că, pentru a justifica decizia atacată, Consiliul a căutat să utilizeze rarele critici emise în aceste rapoarte. Or, aceste critici nu ar fi pertinente pentru evaluarea capacității sale de a se adapta la evoluția mediului de lucru.

160 [confidențial]

161 [confidențial]

162 [confidențial]

163 [confidențial]

164 [confidențial]

165 [confidențial]

166 [confidențial]

167 [confidențial]

168 [confidențial]

169 [confidențial]

170 [confidențial]

171 În al patrulea rând, în ceea ce privește argumentația reclamantei prezentată la punctul 144 de mai sus, trebuie arătat că, desigur, nu reiese din dosar că nevoile organizaționale viitoare ale UDP și ale SGC în ansamblul său constau în trecerea de la un mediu de lucru neinformaticizat la un mediu de lucru informatizat. Cu alte cuvinte, aceste nevoi organizaționale nu implicau schimbări radicale ale metodelor de lucru. În aceste condiții, ținând seama de informațiile de care dispunea Consiliul cu privire la competențele și la atitudinea profesională ale reclamantei, care acoperă mai mulți ani și servicii diferite, astfel cum au fost rezumate la punctul 167 de mai sus, trebuie să se considere că, fără a săvârși o eroare vădită de apreciere, Consiliul putea prezuma că reclamanta va avea mari dificultăți în a se adapta schimbărilor metodelor de lucru mai puțin radicale care constau într-o evoluție a sistemelor informatice.

172 Având în vedere toate considerațiile care precedă, trebuie să se concluzioneze că aprecierile Consiliului referitoare la capacitatea reclamantei de a dobândi noi competențe și de a se adapta la evoluția mediului de lucru nu sunt afectate de o eroare vădită de apreciere. Rezultă că, ținând seama și de respingerea criticilor reclamantei privind aprecierea de către Consiliu a nevoilor organizaționale viitoare, prezentul motiv trebuie respins.

3. Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat

173 Reclamanta susține că dreptul său de a fi ascultată a fost încălcat ca urmare a faptului că nota din 25 noiembrie 2015 a directoarei RHAP nu îi fusese comunicată în cursul procedurii precontencioase. Această notă ar fi fost luată în considerare de AIPN în cadrul adoptării deciziei atacate. Întrucât nu a avut cunoștință de această notă și nici de conținutul său, reclamanta afirmă că nu s-a putut apăra în mod util și efectiv înainte de adoptarea deciziei atacate.

- 174 Consiliul contestă argumentația reclamantei și solicită respingerea prezentului motiv.
- 175 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că decizia atacată care trimite reclamanta în concediu în interesul serviciului împotriva voinței sale constituie în mod incontestabil un act care o lezează în măsura în care a determinat, printre altele, o schimbare a poziției sale administrative și încetarea activității sale profesionale în cadrul Consiliului și i-a cauzat un prejudiciu financiar. Rezultă că adoptarea acestei decizii necesită aplicarea principiului respectării dreptului la apărare, principiu fundamental al dreptului Uniunii, chiar în absența oricărei reglementări privind procedura în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 decembrie 2007, *Marcuccio/Comisia*, C-59/06 P, EU:C:2007:756, punctul 46 și jurisprudența citată).
- 176 Dreptul la apărare, de acum consacrat la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale, care, potrivit instanței Uniunii, este de aplicabilitate generală (Hotărârea din 22 noiembrie 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punctul 84, și Hotărârea din 11 septembrie 2013, L/Parlamentul, T-317/10 P, EU:T:2013:413, punctul 81), cuprinde, fiind mai întins, dreptul procedural, prevăzut la alineatul (2) litera (a) al articolului menționat, al oricărei persoane de a fi ascultată înainte de luarea oricărei măsuri individuale care ar putea să îi aducă atingere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 noiembrie 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punctul 87 și jurisprudența citată, Hotărârea din 11 decembrie 2014, *Boudjlida*, C-249/13, EU:C:2014:2431, punctul 31, și Hotărârea din 5 octombrie 2016, *ECDC/CJ*, T-395/15 P, nepublicată, EU:T:2016:598, punctul 54 și jurisprudența citată).
- 177 În conformitate cu o jurisprudență constantă, dreptul de a fi ascultat garantează oricărei persoane posibilitatea să își exprime în mod util și efectiv punctul de vedere în cursul procedurii administrative și înainte de adoptarea oricărei decizii susceptibile să îi afecteze în mod defavorabil interesele (a se vedea Hotărârea din 3 iulie 2014, *Kamino International Logistics și Datema Hellmann Worldwide Logistics*, C-129/13 și C-130/13, EU:C:2014:2041, punctul 39 și jurisprudența citată).
- 178 Dreptul de a fi ascultat conferit oricărui destinatar al unei decizii care îl lezează urmărește un dublu obiectiv: pe de o parte, el servește la instrumentarea dosarului și la stabilirea faptelor în cel mai precis și corect mod posibil și, pe de altă parte, el permite să se asigure o protecție efectivă a persoanei interesate. Dreptul de a fi ascultat urmărește în special să garanteze că orice decizie cauzatoare de prejudicii este adoptată în deplină cunoștință de cauză și are ca obiectiv în special să permită autorității competente să corecteze o eroare sau persoanei în cauză să invoce elementele privind situația sa personală pentru ca decizia să fie adoptată, să nu fie adoptată sau să aibă un anumit conținut (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 decembrie 2008, *Sopropé*, C-349/07, EU:C:2008:746, punctul 49, Hotărârea din 3 iulie 2014, *Kamino International Logistics și Datema Hellmann Worldwide Logistics*, C-129/13 și C-130/13, EU:C:2014:2041, punctul 38, și Hotărârea din 11 decembrie 2014, *Boudjlida*, C-249/13, EU:C:2014:2431, punctele 37 și 59).
- 179 Din considerațiile care precedă reiese că, în speță, decizia atacată nu putea fi adoptată decât după ce i s-ar fi oferit reclamantei posibilitatea de a-și exprima în mod util și efectiv punctul de vedere în legătură cu elementele care servesc drept temei acestei decizii, în cadrul unui schimb oral sau scris inițiat de AIPN și a cărui probă revine acestuia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 decembrie 2007, *Marcuccio/Comisia*, C-59/06 P, EU:C:2007:756, punctul 47). În această privință, trebuie amintit că decizia atacată era întemeiată în special pe considerații referitoare la nevoile organizaționale ale UDP și ale SGC în ansamblul său și la capacitatea reclamantei de a dobândi noi competențe și de a se adapta la evoluția mediului de lucru. Aceste considerații din decizia atacată erau în mare măsură întemeiate pe considerațiile cuprinse în punctele 4.1-4.5 din nota directoarei RHAP din 25 noiembrie 2015 care nu i-a fost comunicată reclamantei în cursul procedurii precontencioase. Trebuie să se verifice dacă această necomunicare a adus atingere dreptului de a fi ascultat al reclamantei, astfel cum arată aceasta.

180 În această privință, trebuie amintit că reclamanta a avut o întrevedere cu șefa UDP la 12 noiembrie 2015 și o întrevedere cu directoarea RHAP la 25 noiembrie 2015. Chiar dacă nu există procese-verbale ale acestor întreveneri, din notele din 18 noiembrie 2015 și, respectiv, din 25 noiembrie 2015, redactate de cei doi superiori ierarhici ai reclamantei, reiese că, în cursul acestor întreveneri, aceasta a fost informată atât cu privire la nevoile organizaționale din cadrul UDP și al SGC, cât și cu privire la motivele pentru care administrația considera că ea nu dispunea de capacitatea de a se adapta la evoluția mediului de lucru. Reclamanta nu a contestat în fața Tribunalului că a primit aceste două informații în cursul acestor întreveneri.

181 Având în vedere existența acestor două întreveneri, trebuie să se concluzioneze că reclamanta și-a putut exprima, în mod util și efectiv, punctul de vedere cu privire la cele două informații sus-menționate, în cadrul observațiilor sale scrise din 7 decembrie 2015 adresate AIPN. Astfel, a putut susține printre altele că în postul său nu se aveau în vedere schimbări de programe sau de metode de lucru și a putut contesta, în special în temeiul rapoartelor de evaluare din anii 2013 și 2014, considerațiile administrației potrivit cărora avea dificultăți în a dobândi noi competențe.

182 Pe de altă parte, cele două întreveneri sus-menționate i-au permis să își exprime în mod util și efectiv punctul de vedere în cursul audierii sale din 8 decembrie 2015 de către directorul general al administrației în calitatea sa de AIPN.

183 În temeiul considerațiilor care precedă, trebuie să se concluzioneze că necomunicarea către reclamantă, înainte de adoptarea deciziei atacate, a notei directoarei RHAP din 25 noiembrie 2015 nu a adus atingere dreptului său de a fi ascultată. Această concluzie nu este repusă în discuție de Hotărârea din 3 iunie 2015, BP/FRA (T-658/13 P, EU:T:2015:356), invocată de reclamantă. Astfel, speța se distinge de cauza în care s-a pronunțat hotărârea sus-menționată în măsura în care, în speță, contrar acestei din urmă cauze, reclamanta, pe de o parte, a fost informată, în cursul celor două întreveneri sus-menționate cu superiorii săi ierarhici, cu privire la principalele motive care au justificat adoptarea măsurii în litigiu în privința sa și, pe de altă parte, a fost ascultată de două ori de AIPN înainte de adoptarea acestei măsuri, atât în scris, cât și oral. Or, din faptele prezentate la punctul 14 din Hotărârea din 3 iunie 2015, BP/FRA (T-658/13 P, EU:T:2015:356), reiese că reclamanta în această cauză nu fusese informată cu privire la principalele motive care justificau adoptarea măsurii în litigiu care consta, în special, într-o decizie de nereînnoire a contractului pentru o durată nedeterminată, înaintea acestei adoptări, și nici nu fusese ascultată de AIPN (Hotărârea din 3 iunie 2015, BP/FRA, T-658/13 P, EU:T:2015:356, punctul 62).

184 În temeiul ansamblului considerațiilor de mai sus, prezentul motiv trebuie să fie respins.

4. Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de solitudine și a principiului bunei administrări

185 Reclamanta susține că faptul că nota directoarei RHAP din 25 noiembrie 2015 nu i-a fost comunicată constituie o încălcare a obligației de solitudine din partea Consiliului, în măsura în care, necomunicându-i această notă, Consiliul nu i-a oferit oportunitatea de a se exprima cu privire la posibilitățile de schimbare a repartizării sale în alte servicii ale SGC, posibilități pretins examinate în nota sus-menționată.

186 [confidențial]

187 [confidențial]

188 Consiliul contestă criticile reclamantei.

- 189 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că noțiunea de obligație de solitudine, astfel cum a fost dezvoltată de jurisprudență, reflectă echilibrul dintre drepturile și obligațiile reciproce pe care statutul le-a instituit în relațiile dintre administrație și agenții serviciului public. Acest echilibru implică, printre altele, luarea în considerare de către administrație, atunci când ia o decizie cu privire la situația unui funcționar, a tuturor elementelor care îi pot determina decizia și, astfel, luarea în considerare nu numai a interesului serviciului, ci și a interesului funcționarului în cauză (Hotărârea din 28 mai 1980, Kuhner/Comisia, 33/79 și 75/79, EU:C:1980:139, punctul 22, și Hotărârea din 29 iunie 1994, Klinke/Curtea de Justiție, C-298/93 P, EU:C:1994:273, punctul 38).
- 190 În același timp, reiese din jurisprudență că cerințele obligației de solitudine care revine administrației nu pot împiedica AIPN să adopte măsurile pe care le consideră necesare în interesul serviciului (a se vedea Hotărârea din 13 ianuarie 1998, Volger/Parlamentul, T-176/96, EU:T:1998:1, punctul 76 și jurisprudența citată). Instanța Uniunii a precizat de asemenea că, deși autoritatea care se pronunță cu privire la situația unui funcționar trebuie să țină seama nu numai de interesul serviciului, ci și de cel al funcționarului în cauză, această considerație nu poate împiedica autoritatea să efectueze o raționalizare a serviciilor în cazul în care consideră necesar acest lucru (a se vedea Hotărârea din 13 ianuarie 1998, Volger/Parlamentul, T-176/96, EU:T:1998:1, punctul 76 și jurisprudența citată).
- 191 În lumina acestor principii trebuie examinate criticile reclamantei.
- 192 În ceea ce privește prima critică, prezentată la punctul 185 de mai sus, trebuie amintit că, în nota sa din 25 noiembrie 2015, directoarea RHAP a examinat și a respins soluția unei schimbări a repartizării reclamantei atât în cadrul Direcției de resurse umane și de administrare a personalului, cât și în cadrul SGC, întemeindu-se pe nevoile organizaționale viitoare ale acestor servicii în materie de evoluție a sistemelor lor informatice și pe capacitatea reclamantei de a dobândi noi competențe. Or, astfel cum s-a constatat în cadrul examinării celui de al treilea motiv de anulare, reclamanta a avut posibilitatea de a-și prezenta în mod util și efectiv observațiile cu privire la cele două elemente sus-menționate în cadrul notei sale din 7 decembrie 2015 și în cursul audierii sale de către AIPN la 8 decembrie 2015. Rezultă că necomunicarea notei directoarei RHAP din 25 noiembrie 2015 către reclamantă nu a adus atingere cu adevărat intereselor sale și nu constituie o încălcare a obligației de solitudine care revine Consiliului.
- 193 În ceea ce privește a doua critică a reclamantei, prezentată la punctul 186 de mai sus, trebuie arătat că, astfel cum reiese din dosar, în cursul procedurii precontencioase, reclamanta solicita administrației să nu îi aplice articolul 42c din statut și, cu titlu subsidiar, să amâne această aplicare după data de 31 decembrie 2015 inițial prevăzută.
- 194 Având în vedere jurisprudența citată la punctul 190 de mai sus, Consiliul nu putea, în urma luării în considerare a interesului reclamantei, să renunțe să îi aplice articolul 42c din statut. Însă, în temeiul acestui interes, el a amânat data producerii efectelor trimiterii sale în concediu până la 30 iunie 2016, dând astfel curs cererii sale. În consecință, Consiliul a acționat în speță în conformitate cu obligația sa de solitudine față de reclamantă.
- 195 În ceea ce privește a treia critică a reclamantei, este suficient să se amintească faptul că aceasta nu a demonstrat, în cadrul celui de al doilea motiv de anulare, că decizia Consiliului de a o trimite în concediu în interesul serviciului era afectată de o eroare vădită de apreciere. În măsura în care aprecierea interesului serviciului de către Consiliu nu era vădit eronată, este necesar să se concluzioneze că a treia critică a reclamantei trebuie respinsă. [confidențial]
- 196 În temeiul considerațiilor care precedă, trebuie să se respingă prezentul motiv și, în consecință, cererea de anulare.

D. Cu privire la cererea de despăgubire

- 197 Reclamanta susține că decizia atacată i-a cauzat un prejudiciu material și un prejudiciu moral.
- 198 Prejudiciul material ar consta în esență într-o pierdere a veniturilor din cauza deciziei atacate, iar Consiliul ar trebui să deducă toate consecințele anulării sale în ceea ce privește remunerația reclamantei, ținând seama în special de atingerea adusă avansării în carieră.
- 199 Prejudiciul moral al reclamantei ar avea la origine însăși decizia atacată, care ar fi nejustificată și întemeiată pe motive eronate. Această decizie ar fi adus atingere încrederii reclamantei în instituția sa. Prejudiciul moral ar fi agravat de împrejurările în care a fost adoptată decizia atacată. [confidențial] Reclamanta evaluează prejudiciul său moral la 10 000 de euro *ex aequo et bono*.
- 200 Consiliul solicită, cu titlu principal, respingerea cererii de despăgubire a reclamantei.
- 201 Trebuie amintit că concluziile privind repararea unui prejudiciu material sau moral trebuie respinse atunci când prezintă o legătură strânsă cu concluziile în anulare care au fost respinse la rândul lor ca inadmisibile sau nefondate (a se vedea Hotărârea din 24 aprilie 2017, HF/Parlamentul, T-570/16, EU:T:2017:283, punctul 69 și jurisprudența citată).
- 202 În speță, trebuie să se constate că cererea de despăgubire a reclamantei este strâns legată de cererea de anulare care a fost respinsă, în măsura în care prejudiciul, atât material, cât și moral, invocat de reclamantă și-ar avea originea în decizia atacată și în împrejurările adoptării sale. În aceste împrejurări, trebuie respinsă cererea de despăgubire și, pe cale de consecință, acțiunea în întregime.

IV. Cu privire la cheltuielile de judecată

- 203 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Totuși, în conformitate cu articolul 135 din Regulamentul de procedură, pe de o parte, Tribunalul poate să decidă, pentru motive de echitate, ca o parte care cade în pretenții să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, doar o fracțiune din cheltuielile de judecată efectuate de cealaltă parte sau chiar să decidă ca ea să nu fie obligată la plata acestora. Pe de altă parte, Tribunalul poate obliga o parte, chiar dacă a avut câștig de cauză, la plata, în tot sau în parte, a cheltuielilor de judecată, în cazul în care conduita acesteia, inclusiv în perioada anterioară formulării cererii introductive, justifică acest lucru, în special în cazul în care a provocat celelalte părți cheltuieli pe care Tribunalul le apreciază ca fiind nejustificate sau șicanatoare.
- 204 În speță, trebuie arătat că nota directoarei RHAP din 25 noiembrie 2015 nu a fost anexată la decizia de respingere a reclamației, contrar celor arătate la punctul 43 din aceasta. Această notă i-a fost comunicată reclamantei numai în cursul procedurii contencioase, și anume în cadrul apărării prezentate de Consiliu.
- 205 De asemenea, trebuie arătat că nici cele două documente, menționate la notele de subsol 8 și 9 din decizia de respingere a reclamației, referitoare la evaluarea nevoilor organizaționale efectuată în cadrul acesteia, nu au fost anexate la această decizie, contrar celor arătate în aceste note de subsol. Aceste două documente i-au fost în cele din urmă comunicate reclamantei ulterior ședinței, în cadrul unei măsuri de organizare a procedurii adoptate de Tribunal (a se vedea punctul 54 de mai sus).
- 206 Tribunalul consideră că omiterea de către Consiliu de a anexa cele trei documente sus-menționate la decizia de respingere a reclamației, în pofida indicației contrare din aceasta, a făcut mai dificilă în special pregătirea cererii introductive. Omiterea de a anexa documentele menționate la punctul 205 de mai sus a contribuit de asemenea la prelungirea fazei orale a procedurii.

- 207 În consecință, Tribunalul apreciază că atitudinea Consiliului justifică suportarea propriilor cheltuieli de judecată și că, în plus, el trebuie să suporte 20 % din cheltuielile de judecată efectuate de reclamantă.
- 208 Parlamentul suportă propriile cheltuieli de judecată, în conformitate cu articolul 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua extinsă)

declară și hotărăște:

- 1) Respinge acțiunea.**
- 2) RK suportă 80 % din propriile cheltuieli de judecată.**
- 3) Consiliul Uniunii Europene suportă propriile cheltuieli de judecată și 20 % din cheltuielile de judecată efectuate de RK.**
- 4) Parlamentul European suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Prek

Buttigieg

Schalin

Berke

Costeira

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 7 februarie 2019.

Semnături

Cuprins

I. Istoricul cauzei.....	2
II. Procedura și concluziile părților	5
III. În drept	7
A. Cu privire la obiectul acțiunii	7
B. Cu privire la admisibilitatea anumitor documente depuse de Consiliu la 6 iunie 2018	8
C. Cu privire la cererea de anulare	8
1. Cu privire la primul motiv, întemeiat pe nelegalitatea articolului 42c din statut	8
a) Observații introductive	8
b) Cu privire la existența unei diferențe de tratament pe motive de vârstă	11
c) Cu privire la respectarea criteriilor prevăzute la articolul 52 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale	13
1) Cu privire la problema dacă diferența de tratament pe motive de vârstă, instituită prin articolul 42c din statut, răspunde unui obiectiv de interes general recunoscut de Uniune	14
2) Cu privire la proporționalitate	16
2. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 42c din statut și a CP 71/15, precum și pe erori de fapt și pe erori vădite de apreciere	18
a) Cu privire la stabilirea cadrului juridic aplicabil în speță și la intensitatea controlului jurisdicțional.....	18
b) Cu privire la evaluarea nevoilor organizaționale viitoare	21
c) Cu privire la capacitatea reclamantei de a dobândi noi competențe și de a se adapta la evoluția mediului de lucru	22
3. Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat	23
4. Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de solitudine și a principiului bunei administrări	25
D. Cu privire la cererea de despăgubire.....	27
IV. Cu privire la cheltuielile de judecată	27